

Библиотека  
Прозна путовања

Јасминка Петровић

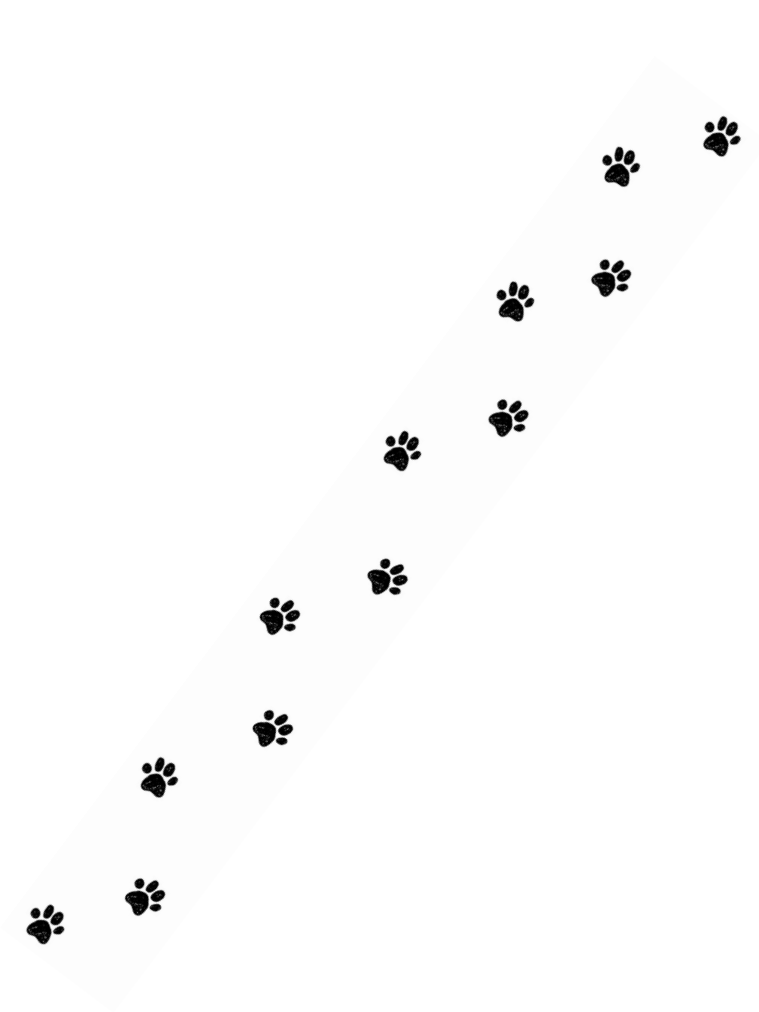
**Мене је тешко  
НЕ ВОЛЕТИ**

Илустровала  
Ана Петровић

Одисеја  
Београд, 2019.

За Зигија, Магу, Бакија  
и све остале мешанце





# САДРЖАЈ

1. Ах, како је досадно! .....	9
2. То није Крца урадио, ја сам! .....	14
3. Прогутао сам најлон кесу .....	20
4. Он је грозан пас .....	26
5. Много сам срећан! .....	32
6. Али ја волим балет! .....	38
7. Мене је тешко не волети .....	44
8. Жао ми је, ја сам се прва заљубила у њега. ....	50
9. Ваљда ја најбоље знам шта је за мене добро. ....	57
10. Нина, сине, балет је за девојчице .....	62
11. Седим укочен као гипсана фигура .....	68
12. Кад порастем бићу балерина! .....	73
13. Зашто снег није месни нарезак? .....	78
14. Уосталом, нико није савршен. ....	83
15. Шта ми друго преостаје него да будем срећан ...	88



Кад нема Нине живот је празан као чанче без гранула. Бар да је прозор отворен па да лајем на пролазнике. Али није.

Папуче! Добра идеја! Цепане папуча увек добро дође. Хм, али у ходнику нема ни једне једине! Сигурно их је мама Пиришић угурала у ормарић. Она само нешто чисти, пере и поспрема по кући.

Врата од купатила су затворена, значи, не могу ни тоалет папир да развличим по собама. Гррррр!

Салама је у фрижидеру... Чарапе у фиоци... Јастуци већ негде сакривени... И шта ја сад да радим? Шта?

Ах, како је досадно! Да бар могу да глођем даљински управљач, али тата Пиришић га држи у колима. Каже да је то најсигурније место где га Напаст не може наћи. Напаст, то сам ја. Једино ме он тако зове, за све друге сам Крца. Тата Пиришић је у свему посебан.

Лоптица! Где је моја лоптица? Испод кухињског стола? Није. На фотељи? Није. У кутији са алатом? Нема је. Сигурно је код Нине у соби... У цепоу од пизаме? Не. Иза врата? Не. Испод кревета? Хм, шта је ово? Некакав часопис... Па то је занимљивије од лоптице. И то сто пута. Хиљаду пута.

Јухууу! Држим часопис у зубима и трчим кроз кућу. Па ово је лудо! Али увек може да буде још луђе! Тресем главом лево-десно и странице лете по целој соби. У

устима ми је остала још само насловна страна. Ако хоћу могу да је поцепам. А хоћу. Што да нећу. Шапом држим један крај, а зубима кидам други. Може ово да буде и ситније... И још ситније... Претварам насловну страну у конфете! У милион конфета. У два милиона конфета. Браво ја! Има ли ишта лепше од конфета на тепиху? Има, а то је кад се ваљаш по тепиху с конфетама.



Да ли ја то чујем кључ у брави? Да, чујем. Нина! То је Нина!

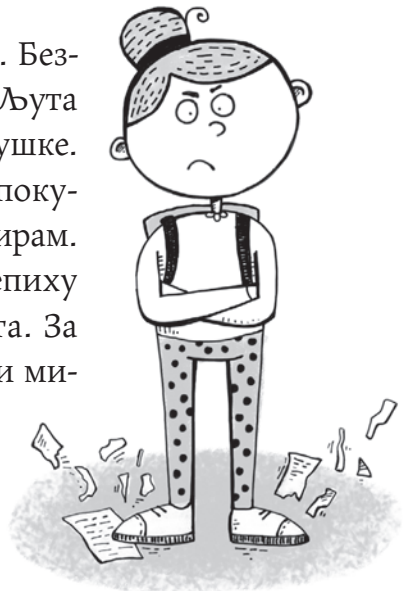
„Дођи! Хајде!” – вучем је за пертлу. „Хајде! Пожури! Имам изненађење. Велико изненађење!”

Она спушта ранац на под и креће за мном.

„Нина, погледај, конфете! Чека те два милиона конфета да се ваљаш по њима! Лудо! Скроз лудо! Хајде! Крећи! Ево овако! Легнеш на тепих и котрљаш се. Мало на ову страну... Онда мало на ову другу страну... Нина, ако ти се више свиђа да скачеш по конфетама, може и то. Ево овако! А није лоше ни кад трчиш, онда конфете лете око тебе. Јухууу! Трчање је ипак најбоље.”

Нина стоји. Неће да се игра. Безвезе. Мршти се. Сад још и виче. Љута је. Маше ми прстом испред њушке. То је тек безвезе. Шта ли то покушава да ми каже? Ништа не капирам. А можда јој је криво што на тепиху има само два милиона конфета. За ваљање је потребно бар четири милиона. И у праву је. Скроз је у праву! Погрешио сам.

„Часопис ми је тата донео из Немачке. Код нас нема да се купи. У њему су приказане змије из целог света. Мене занимају змије... А ти, ти си ми све уништио! Све!” – виче Нина.





Ко нормалан воли змије? Мени ни глисте нису драге, а камоли змије. Мрштим се и спуштам реп. Како некеме може да се свиђа та хладна, гмизава животиња, која личи на каиш за панталоне? Како? Стварно ми није јасно!

Нина скупља преостале странице часописа. Премештам се с ноге на ногу и мрдам брковима. Хм, значи она више воли ове гмизавце него мене! Ужас! Како је то могуће? Змије су ружне. Немају ноге. Немају уши. Немају длаку. Не лају. И оно најгоре, опасне су. Могу да те отрују, удаве, прогутају...

„О змијама владају бројне предрасуде, да су ружне, опасне, зле... Није све баш тако!”

Шта је ово? Нина ми чита мисли.

„Ав-ав-ав”,  
буним се. Уопште се не слажем с њом, али она тера по својој бригаи за моје мишљење.

„На свету више људи погине од грома него од уједа змије.

Ако је сретнеш у природи, само треба да се умириш, да не правиш нагле покрете и она ће отићи.”

Нека хвала! Довољно је што ми буве скачу по леђима, гмизавци ми нису потребни. Ако их толико



воли, могу да јој шетају и по глави. Баш ме брига. Кад би требало да бирам између змије и себе, ја бих, без размишљања, изабрао себе. Нормална ствар! Као прво, лепши сам, а као друго имам бркове.

Нина се спушта на под и почиње да плаче. Шта је сад ово? Осећам се све глупље. Можда ипак није требало да јој дирам тај часопис. Али било ми је досадно. Закључа ме, оде у школу и нема је сатима. Плус свако поподне иде на балет.

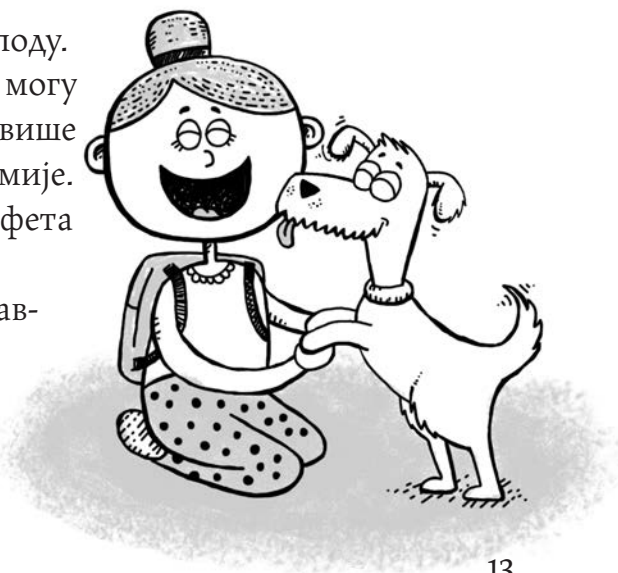
Савијам главу и гледам је кришом. Гледам је и шта видим? Видим како јој из косе извирују уши.

„Опа! Каква посланица!” – кевћем и вртим репом.

Ако ишта на свету волим да радим, онда је то грицкање ушију. Нарочито њених. Скочим јој предњим шапама на рамена и кренем у акцију. Уши су јој мекане као кифла! Скакућем и мало грицкам једно, мало друго уво.

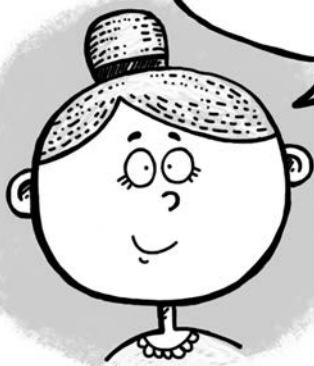
Ваљамо се по поду. Нина се смеје. Сад могу да одахнем. Ипак више воли мене него змије. Два милиона конфета лети око нас.

„Јухууу!” – усправљам главу и лајем.  
„Живео ја! Живела Нина! Живео живот!”



Друго поглавље

**ТО НИЈЕ КРЦА  
УРАДИО, ЈА САМ!**



Крца је данас исцепао мамине ципеле на хиљаду комадића. Ма, шта хиљаду, на милион! Када је мама ушла у кућу, хтела је да падне у несвест. Делови ципела били су разбацани на све стране. Једну штиклу је чак нашла у машини за веш.

Кад крећемо од куће, све што нам је важно, морамо да спремимо у оставу и закључамо. И то два пута, за сваки случај. Тако да се у остави налази: татина радна столица, мој нови џемпер, мамине папилотне, ваза

са цвећем, столњак који је бака извезла, татина лампа, татине књиге, татин лаптоп, татина... Хм, кад мало боље размислим, откако је Крца дошао код нас, тата више времена проводи у остави него у дневној соби.

„И шта ја сад да носим кад падне киша?” – мама ми је гурнула искидан ђон под нос. „Шта?”

„Ако су ти ципеле биле толико важне, зашто их ниси склонила?” – хтела сам да јој одговорим, али ипак нисам. Боље да ћутим и грицкам нокте.

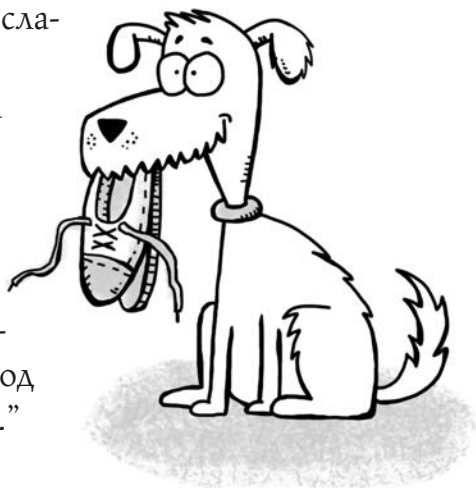
„Кад улазим у кућу сваки пут дрхтим! Стрепим шта ће бити поломљено, покидано, прогутано или изгребано”, мама млатара оним ђоном по ваздуху. „Јутрос сам журила на посао јер сам каснила, и ево шта се догодило! Остала сам без ципела.”

„Тај пас није нормалан! Ја вам од првог дана то говорим, али ме нико не слуша!” – довикује тата и с треском затвара врата од оставе.

„То није Крца урадио!” – слагала сам маму у тренутку.

„Него?” – мама је подигла леву обрву. Никада је нисам видела тако љуту.

„Ја сам”, прогутала сам плувачку и тихо додала. „Хтела сам да видим колико је издржљив материјал од кога су направљене ципеле.”



„И? Колико је издржљив?” – мама је прекрстила руке преко груди.

„Не баш, као што видиш”, слегнула сам раменима.

„А да то ипак није урадио, којим случајем...?” – мама је провоцирала, али брзо сам је прекинула...

„Није Крца, већ сам ти рекла! То је био мој експеримент!”

„Драга научнице, онда се одмах баци на посао!” – мама је одлучно показала прстом на усисивач. „И молим те, други пут експериментиши са својим ципелама.”

Следећа два сата презнојавала сам се усисавајући кућу, а за то време господин се излежавао на тераси. Баш сам испала наивна. Крца је стварно немогућ. Сваки дан направи неку глупост, а онда ја извучем дебљи крај. Мојима ништа нисам рекла за часопис са змијама. Већ су довољно љути на њега.

Јуче је тати зграбио шницлу из тањира и појео је у једном залобају. Тата се на секунд окренуо да дохвати сланик са полице и када је хтео да посоли месо, схватио је да му је тањир празан. Почео је да завирује испод тањира, иза корпице с хлебом, у своје крило, у мамин рукав, испод стола, иза полице... А онда је полако окренуо главу према Крци. Он је седео поред татине столице и невино гледао у даљину као чупаво јагње.

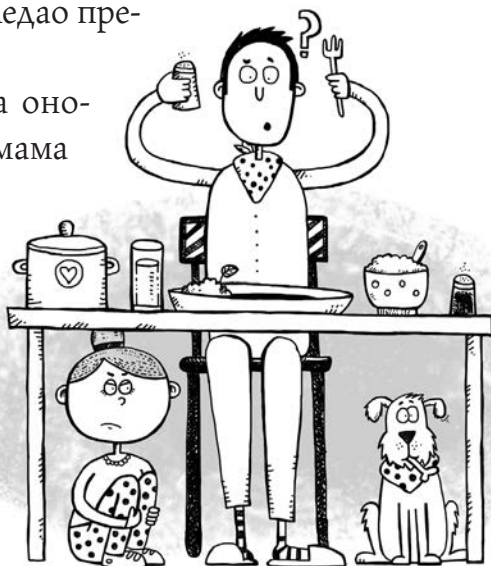
„То није Крца урадио, ја сам!” – и тату сам слагала.

„Нина, могла си лепо да ми кажеш да си гладна, а не да ми отимаш шницлу из тањира!” – тата ме је запањено гледао преко стола.

„Кад си пре појела онолики комад меса?!” – мама је такође била у чуду.

„А да то ипак...?” – тата није стигао да заврши питање.

„Није Крца, већ сам ти рекла! Ја сам!” – брзо сам одговорила.



Пре неки дан сам усисала целу кућу због часописа, а данас због ципела.

„Е сад је стварно доста!” – гунђала сам себи у браду.

Док сам враћала усисивач на место, онако задихана, ознојена и бесна, донела сам чврсту одлуку:

„Ово је последњи пут да га штитим. Крца је непослушан, напоран и тврдоглав. Ваљда ја заслужујем мало финијег кућног љубимца!”

Лепо тата каже, он је једна напаст. Не знам да ли је гори у кући или напољу. Кад га шетам онда вуче, цима, бежи, лаје, режи, скаче или се укопа у месту као магарац и неће да мрдне. Све што нађе на улици про-

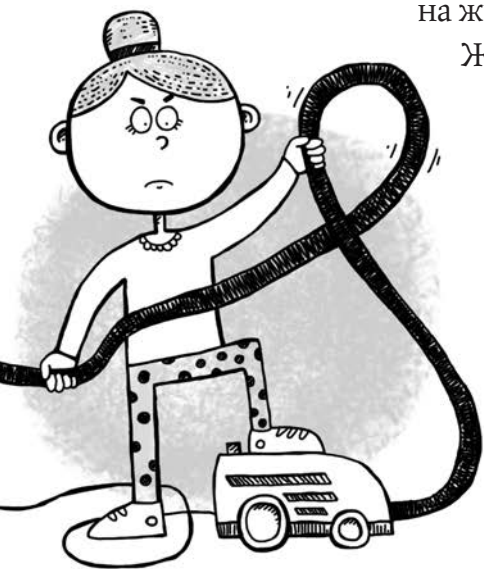
ждере у две секунде. Једном дечаку је чак отео сладолед из руке. Клиња се толико дерњао да сам морала да му купим нови.

Боље да се не присећам Крциних бисера. Одмах ми падне мрак на очи. А овог поподнева нисам само ја била мрачна, смрачило се и небо. Завеса је излетела кроз прозор, а кишне капи су почеле да упадају у собу. Громови су ударили све ближе, а муње све јаче севале. Мама је трчала кроз кућу и панично спуштала ролетне. Тата је искључивао компјутер и телевизор из струје. Мој задатак је био да скупим веш са терасе. Толико сам журила да сам штипаљке бацала где сам стигла – на под, преко ограде, у саксије, код чика Симе на терасу... За то време

Крца ми се мотао око ногу. Изузетно ми је ишао на живце, зато што ме је успоравао.

Желела сам што пре да скупим те мајице и кошуље, уђем у кућу и за собом затворим врата од терасе. Нисам баш кукавица као Крца, али искрена да будем, не уживам у олуји.

Киша је шуштала као кад у купатилу изненада пукне водоводна цев. Седела сам у фотељи и читала књигу. Наједном сам чула



неке необичне звуке. Осврнула сам се око себе. Ништа. Сигурно ми се причинило. Наставила сам да читам. Међутим, звуци су постајали све јачи. Спустила сам књигу и послушкивала... Личило је на Крцино гребање по вратима.

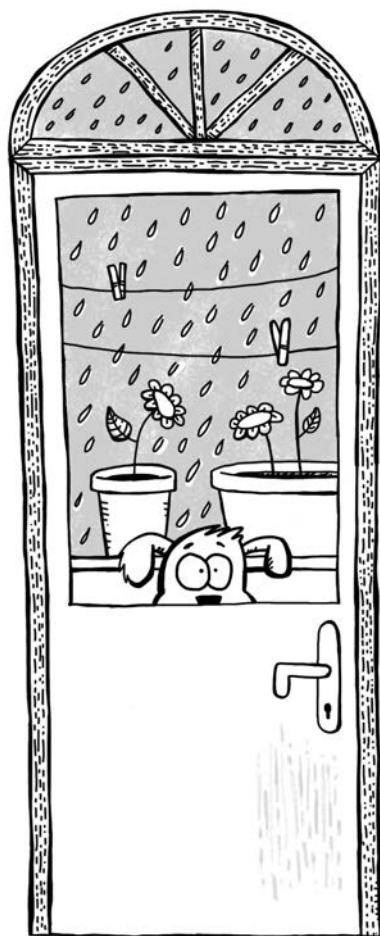
„То сигурно није он”, помислила сам. „Крца спава поред фотеље.”

Међутим, није га било ни поред фотеље, а ни било где другде у стану. Погледала сам сваки ћошак. Остало је још само да проверим терасу...

„Извини... молим те!” – клечала сам на поду, а он је окретао главу од мене.

Био је мокар као сунђер, а ја сам се осећала покисло. И таман када сам се уплашила да ми никада неће опростити, почео је да ми грицка уши. Најпре једно, онда друго, па тако укруг.

„Крцо, који си ти лудак! Шта бих ја без тебе!”





Треће поглавље

## **ПРОГУТАО САМ НАЈЛОН КЕСУ**



Поводац је у Нининим рукама. То је права ствар! Онда могу да њушнем сваку бандеру, да се попнем уз сваке степенице и завирих у сваку продавницу... Могу да потрчим, застанем или пођем у сасвим другом правцу. Где год да кренем, знам да ће ме Нина пратити у стопу. И што је најважније, неће се љутити, нити ће ме цимати за поводац. Уживанција! Али све што је лепо, кратко траје. Стижемо до њене балетске школе и поводац прелази у гвоздене руке тате Пиришића.

Нина трчи уз степенице, окреће се, ма-ше нам и нестаје иза џиновских врата. Нас двојица останемо још мало, а онда крећемо низ улицу. Шетња је напор-нија него икада. Тата Пиришић ни-пошто не жели да иде за мном па морам на силу да га вучем до кон-тејнера. Али труд се увек исплати.



„Каква трпеза! Пилеће груди, сарма и рестован кромпир. Све оно што обожавам да једем, а што ми Пиришићи не дају ни да помиришем”, обли-зујем се.

И таман да загњурићу њушку у овај предивни оброк, кад ме пресече глас тате Пиришића:

„Фуј то! Хоћеш после да имаш дијареју и повра-ћаш, је л' то хоћеш? Сарма и кромпир никако нису за псе! Фуј, кад ти кажем! Пилећа кост може да ти се за-глави у грлу и да се угушиш на лицу места! Чујеш ли ти шта ти говорим?”

Чујем ја њега, али чујем и себе:

„Ммм, како ово добро мирише! Колико видим, овде има хране за обојицу! Пиришићу, изволи, при-дружи се!”

Сав срећан се бацам на раскошну трпезу, кад тата Пиришић почиње да ме вуче за поводац. И то све јаче и јаче. Невероватан неки човек. *Нити једе, нити дру-гом даје.* Лепо сам му понудио да поделимо вечеру,

али он није хтео. А види га сад, пукнуће поводац колико ме цима. И ја шта ћу, једем све брже.

„Упс! Прогутао сам најлон кесу... и новине... и још једну најлон кесу...”

То је све због тате Пиришића. После ја Напаст. Стварно нема смисла како се понаша према мени! Како би се он осећао да ја њега вучем за кравату док вечера?! Али пошто поред нас управо пролази госпођа доберманка са власником, нећу да затежем ситуацију. Знамо се. Често шетамо заједно. Обришем њушку о ногавицу тате Пиришића и кренем низ улицу. Власници причају о псима, а пси лају о власницима. Класика.

„Моји ће ме водити на зимовање. Они су тако дивни према мени”, трепће доберманка.

„А мене ће моји водити на Авалу. Тата Пиришић ми стално говори да ће ме оставити код Дулета. Тај

Дуле своје псе држи у кавезу”, и ја трепћем.

„А шта је то кавез?”

„Не знам, сазнаћу кад одем на Авалу. Сигурно је неко лудо зезање.”

Ова доберманка није лоша, али много се, брате, прави важна. Пуна је себе као пуњена паприка. Ти расни пси могу да буду



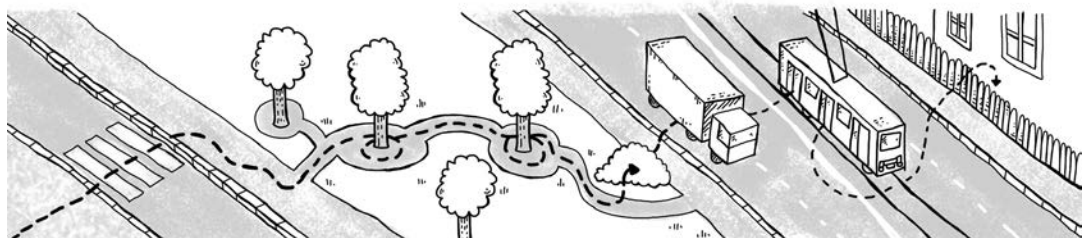
баш супер, сјајни ортаци и ортакиње, али има и оних који се стално нешто дувају да су најпааметнији, најлепши, најскупљи, најјачи, најбољи, најуспешнији и са највише награда. На нас мешанце углавном гледају с висине, чак и када су растом дупло нижи од нас. То је баш безвезе, јер сви потичемо од једног праоца, вука. Значи, сви смо браћа и сестре.

„Ми животиње треба да бринемо једна о другој, да се помажемо...” – таман кренем доберманки да излажем своју теорију љубави, кад ми испред њушке искочи мачка.

Какав безобразлук! И још ми ту нешто фркће. За режим и појурим за њом. Сиви Реп претрчава улицу, бежи у парк, јурца између дрвећа, ускаче у жбун, излази из жбуна, завлачи се испод камиона, бежи у правцу пијаце, утрчава на задња врата трамваја, истрчава на средња, прескаче ограду и на крају ускаче у зграду кроз дворишни подрумски прозор. Окрећем се и задихано говорим својим верним пратиоцима:

„То се зове оданост према вођи чопора! То! Хвала вам, драги пријатељи, али даље морам сам!”

Зажмурим и скочим. Хм, можда сам ипак пренаглио. Не знам да ли се више плашим мрака или тишине. Од непознатог простора хвата ме паника, а од



подрумског мириса врти ми се у глави. Најбоље да се вратим одакле сам дошао! Али како? Прозор је сувише високо! Никако не могу назад. Подвијам реп између ногу. Осим тога, Сиви Реп уопште не делује наивно. Причали су ми неки пријатељи у парку да мачка може бити врло опасна кад је сатераш у ћошак. Један пас је, тако, био сав изгребан по њушци. Да се разумемо, ни случајно не бих волео да нечије канџе заврше у мојим лепим, густим брковима. Ни случајно!

„Немам куд! Морам напред!” – помислим, подигнем реп, исправим ноге. „Сиви Реп је сигурно отишао у оном правцу!”

Њушком гурнем притворена врата и кренем уз кружне степенице. Брзим кораком пењем се до врха.

Ту ме чекају још једна врата. Затворена. Али не и закључана. Скачем и отварам их шапама. Провирим лево. Провирим десно. Осећам се као детектив у некој ТВ серији. Оног дрског Сивог Репа нема на видику. Кренем низ ходник. Бар је осветљен па имам прегледну ситуацију. Не морам да бринем да ће ме мачка сачекати у неком углу и огребати по њушци. Про-



лазим поред једних врата, других, трећих. Застанем испред четвртих. Ослушкујем. Више ми личи на женски глас, него на мјаукање, али мачке су спремне на све, чак и да се лажно представљају. Гласно ланем, скочим на кваку. Врата се широм отварају, ја утрчавам у просторију и...

„Крцо! Откуд ти овде? Где је тата? Шта се догодило?”

Нисам нашао Сивог Репа, али сам зато нашао Нину, њену професорку балета и још седамнаест малих балерина. Мало је рећи да су биле запањене. А тек ја?





У првом тренутку мама је помислила да смо погрешили стан, жена нас није познала. Тата је био исцепан и блатњав, ја сам смрдела на повраћку, а Крца... Крца је изгледао као да је испао из мешалице за бетон. Имао је улепљену длаку, масне бркове, мокар реп, прљаве шапе и врло, врло унезверен поглед.

„Како ме је избламирао! Али најстрашније!” – викала сам са улазних врата.

„Нина, зашто си у балетској опреми? Зашто се ниси пресвукла?“ – мама је била у чуду.

„Зашто? Још питаш зашто?“ – с треском сам спустила торбу на под. „Од бруке и срамоте више нећу смети да изађем из куће, а камоли да одем у балетску школу. Он је грозан пас!“

„Ма, шта грозан, он није нормалан! Он уопште није нормалан пас! Није нормалан!“ – тата је бесно понављао скидајући са себе мокру, поцепану јакну.

„Хоће ли неко да ми објасни шта се догодило?“ – мама је збуњено гледала час тату, час мене.

„Напаст! Знаш ли шта значи кад је неко напаст?“ – тата је изуо једну блатњаву ципелу.

„Ово је постало неиздрживо! Па, шта ћемо да радимо?“ – мами расте притисак, а и не зна о чему се ради.

„Чим сване водим га код Дулета на Авалу! Њега ће једино кавез да смири!“ – тата је изуо и другу блатњаву ципелу.

„Нина, зашто су ти убљуване хеланке?“ – мама ми помаже да одвежем пертле на патикама.

„Зашто? Још питаш зашто!“ – љутито гледам у Крцу. „Улетео је на час и почео да повраћа. Не можеш да замислиш шта је све изашло из њега: коске, кромпир, пасуљ, делови новина...“





„А да ли је била и нека најлон кеса?” – тата ме је нестрпљиво прекинуо.

„Биле су две!” – потврдила сам дрхтавим гласом. „Једну је лако повратио, а ова друга му се заглавила у грлу, па је почео да се дави...”

„Знао сам! Тачно сам знао да ће се то догодити, али док сам ја притрчао до контејнера, он је већ све прождрао, као да никада у животу ништа није јео и као да је...”

„Људи, да сте само то видели!” – сад сам ја упала тати у пола реченице. „Легао је на леђа и млатарао ногама по ваздуху. А само да сте чули какве је гласове испуштао? То не можете ни да замислите! Као да га је ђаво бацио у казан с врелом водом. Балерине су се загрлиле и вриштале из свег гласа, а професорка Олга је клекла поред Крце и почела да му извлачи ту кесетину из уста.”

„И? Шта је онда било?” – мама је разрогачила очи.

„Професорка Олга је на крају успела...”

„А он? Шта је он радио?” – мамина питања су само пљуштала.

„Чим се ослободио кесе, почео је као луд да трчи кроз салу и разноси ону своју повраћку на све стране”, узбуђено сам објашњавала. „Ни то му није било доста него је сваки час скакао с тим смрдљивим ногама по балеринама, што их је терало да још јаче вриште.”

„А тек колико је мене избламирао пред господином Вишњићем!” – надовезује се тата. „Човек само што није поломио врат кад је испао из трамваја.”

„Какав сад трамвај?” – мама све теже прати причу.

„Док је овај лудак јурио мачку кроз трамвај, за њим су трчали и господин Вишњић и његова доберманка.”

„Ја ништа не разумем”, мама је црвена у лицу.

„Нормалан човек то не може да разуме. Што се мене лично тиче, ја сам с њим завршио!”

„И ја сам”, надовезује се мама. „Сваки дан неки циркус. Кућа нам личи на сметлиште. Све нам је уништио! У почетку сам мислила, добро, мали је, смириће се временом, научиће се реду, а он све гори и гори.”

Скинула сам патике и обула папуче. Кренула сам у купатило да са себе сперем овај ружни догађај. Бацила сам поглед на Крцу. Био је сладак као шећер. Спустио је и главу и реп. Знао је да је претерао. Пожелела сам да га загрлим и све му опростим, али сам ипак остала хладна срца. Много ме је избламирао.

„Признајем, ја сам била за то да га узмемо”, мама се правдала,  
„али ко је могао да претпостави у шта ће да одрасте...”



„У напаст! Мени је то било јасно, чим сам га видео, али сам се уздржавао због вас две. Видим, ви се залепиле за њега... Међутим, после овог вечерас, немам никакву дилему. Сутра лети из куће и тачка!” – тата је терао своју причу.

„Човече, а зашто су теби исцепане панталоне?” – мама је терала своју.

„Зашто? Још питаш зашто? Последњих пет метара ме је вукао по улици. Више нисам имао снаге да трчим за њим. Ти не знаш кроз какав џумбус нас је провео тај лудак! А тек да ми видиш колена! Одрана до крви!” – тата је киптао од беса док је откопчавао панталоне.

„Човече, шта радиш то?” – мама га је прекорно погледала.

„Како шта радим? Пресвлагим се...”

„Зар ћеш у гаћама пред комшију?” – мама је колутала очима, показујући руком у правцу дневне собе.

„Ког комшију?” – тата је брзо затегао каиш на панталонама, мада му ништа није било јасно.

Мама је кривила лице, махала рукама и нешто шаптала.

„Говори гласније, не чујем те!” – нервозно је узвикнуо тата.

„Тише! Већ смо се довољно обрукали! Сигурно је све чуо...”

„Ко? О коме говориш?” – тата се све више нервирао.

„Како ко? Па он... Ако му изговорим име знаће да причамо о њему.”

„Ако му не изговориш име, онда ја нећу знати о коме причамо!”

И док су се мама и тата расправљали у антреу, радознало сам отворила врата и провирила у дневну собу. Кад тамо...!

„Чика Симо! Откуд ви код нас кад са татом не говорите већ две године?” – изненађено сам га питала.

И пре него што је чика Сима успео било шта да ми одговори, Крца му се са све четири шапе бацио у наручје.



Библиотека  
Прозна путовања

**Јасминка Петровић**  
*Мене је тешко не воleti*

**Илустровала**  
Ана Петровић

**Уредница**  
Сандра Бакић Топаловић

**Лекторка**  
Соња Шоћ  
ПР Агенција Јасна Ерчић

**Графичко-ликовна уредница**  
Далиборка Мијаиловић

**За издавача**  
Весна Капуран

**Штампа**  
Caligraph, Београд  
2019.

**Тираж**  
1.500

**Издаје**  
ОДИСЕЈА, Добрачина 5, Београд  
Тел. +381 11 2620 521  
odiseja@sezampro.rs  
www.odiseja.co.rs



CIP – Каталогизација публикација  
Народна библиотека Србије, Београд



821.163.41-93-31

ПЕТРОВИЋ, Јасминка, 1960-

Мене је тешко не воleti / Јасминка Петровић ; илустровала Ана Петровић.  
- Београд : Одисеја, 2019 (Београд : Caligraph). - 112 стр. : илустр. ; 20 cm. - (Библиотека Прозна путовања / [Одисеја, Београд]) Тираж 1.500. - О ауторки: стр. 103-108. - О илустраторки: стр. 109-110.

ISBN 978-86-7720-159-3

COBISS.SR-ID 280125196